

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Τώρα πρώτην φοράν ἡ Σοφία ἐφόρεσεν ἀληθινὰ γάντια!

Τὸν περασμένον χειμῶνα, ὅπου ἀκόμη ἦτο πολὺ μικρὰ ἡ Σοφία, ἔβαζαν τὰς χεῖρας της, ὅταν τὴν ἐθάλαζαν εἰς τὸν περίπατον, μέσα εἰς κάτι γάντια πλεγμένα με λευκὸν μαλλί, ἀλλὰ τὰ γάντια αὐτὰ δὲν ὠμοιάζαν με ἀληθινὰ, ὅπως καὶ ἓνα παχουλό μωρὸ με τὴν φασκιά του δὲν ὀμοιάζει καθόλου με ἓνα παιδάκι, τὸ ὅποιον ἔχει καὶ τὰ δύο του πόδια ἐλεύθερα καὶ φορεῖ εἰς τὸ καθένα ἀπὸ ἓν ὑποδηματάκι. Διότι τὰ δάκτυλα της Σοφίας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα ἔμβαίναν ὅλα μαζὶ εἰς τὸ μάλλινον γάντι. Τώρα ὅμως τὰ χεῖρα τῆς Σοφίας ἐπροβιάσθησαν, διότι ἔχει πλέον ἀληθινὰ γάντια! Ἀπὸ τὸ καμάρι της διότι ἀπέκτησεν γάντια, θέλει νὰ τὰ βάλῃ ὀλομόναχον ἓν καὶ κοπιᾷζει τρομερὰ.

Ἡ Σοφία εἶνε ἐπιτηδεῖα! πέρνει τὸ γάντι της καὶ τὸ ἀνοίγει πολὺ, ἔπαιτα χώνει μέσα τὸ χεῖρι της ἕως εἰς τὸ μέσον, τὸ μικρὸν δάκτυλον δὲν εἶνε κουτίν, ἔμβαίνει ἴσα εἰς τὸ σπῆτι του! Ἀλλὰ τὰ δύο μεσαῖα δάκτυλα δὲν ἔμβαίνουν!

— Μήπως τὸ γάντι ἔχει ἓνα δάκτυλον περισσότερον, ἢ μήπως τὸ χεῖρι της ἔχει ἓνα δάκτυλον ὀλιγώτερον;

Ἡ δυστυχὴς Σοφία τὰ μετρᾷ, τὰ μετρᾷ, ἀλλὰ πάντα μένει εἰς τὸ γάντι της ἓνα σπιτάκι ἄδειο ὁ νοικάτοράς του θὰ εἶνε εἰς τὸ κλάγι.

Βγάζει τὸ γάντι της ἡ Σοφία καὶ ξαναρχίζει τὴν δουλειά της. Πολὺ καλὰ, ὁ ἀντίχειρ εἶνε εἰς τὴν θήκην του . . . νὰ! ποὺ ἐμβῆκε καὶ ὁ ἰσχινός. Λαμπρὰ! ἐμβῆκε καὶ ὁ μέσος δάκτυλος ὁ ὅποιος εἶνε ὁ μεγαλειότερος ἀπὸ ὄλους!

Ναί, ἀλλὰ τώρα ὁ μικρὸς δάκτυλος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐμβῇ! Εἶνε εἰς τὸ πλαγιῶν σπιτάκι τοῦ γείτονός του καὶ δὲν θέλει πλέον νὰ ἐβγῇ ἀπὸ ἐκεῖ!

Διὰ νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του, πρέπει νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τρίτου δακτύλου, ὁ ὅποιος εἶνε τὸσον καλὰ εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ Σοφία ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν της, βγάζει τὸ γάντι της . . . Πρέπει νὰ ξαναρχίσῃ πάλιν. Δοκιμάζει καὶ ἄλλην μίαν φοράν, καὶ κρατεῖ τὸν ἀντίχειρα τελευταῖον, καὶ ἀνοίγει τὰ δάκτυλά της ὅσον ἠμπορεῖ περισσότερον!

Εὐγέ της! νὰ ὅλα ἐμβῆκαν, τὸ καθένα εἰς τὴν μικρὰν θήκην του, ὁ ἀντίχειρ ἐμβῆκε τελευταῖος.

Τί καλὰ! τί καλὰ! ἡ Σοφία ξεβρεῖ τώρα νὰ βάλῃ τὰ γάντια της!

(Μίμησις)

Κ^α Σ. Α. Π. Κ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἀγαπητέ μου Λεωνίδα,

Σήμερα δὲν θὰ σοῦ γράψω τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὴν ἐκθεσὶν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐπαναστάσεως σοῦ προλέγω ὅμως ὅτι θὰ σοῦ τὰ περιγράψω ὅπως εἴμπορῶ καὶ ὄχι ὅπως ἀξίζει! Σήμερα ἐπρωτοκατάλαβα ὅτι δὲν ξεύρω ἀκόμη τίποτε, ἐνόησα τί ἐννοοῦσε ὁ πατέρας ὅταν μίαν ἡμέραν ἔλεγεν ὅτι τὸ πλεόν βαρύτερον σίδηρον εἶναι ἡ πένα.

Λοιπὸν προχθὲς ἐπήγγα μὲ τὸν πατέρα τὴν μητέρα καὶ μὲ τὴν Ἀντιγόνην μας εἰς τὴν Ἐκθεσὶν, ἔξω εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ἐκεῖ ὅπου ὅταν ἦσο ἐδῶ ἐπήγαμε καὶ εἶδαμε τὰς ἀρχαιότητας τῶν Μυκηναῶν τὸ ἐνθυμέσαι;

Πρὶν ἀκόμη ἀναβῶμεν τὴν μεγάλην μαρμαρίνην κλίμακα εἶδαμεν κατὶ κανόνια· ἀπ' αὐτὰ τὸ ἐν κατασκουριασμένον καὶ σπασμένον εἰς τὸ στόμα εἶνε ἡ περιφήμος Κοψαχειλία, ἡ ὁποία ἔκαμε τόσα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν Ἐπανάστασιν.

Ὅταν ἐμβήκα εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν ὅπου ἔχουν βυλμένα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπίσημα πράγματα μ' ἔπιασε μία ἀνατριχίλα, ὡσάν νὰ ἦτο ἕνας διαφορετικὸς ἀέρας ἐκεῖ μέσα καὶ μ' ἐθύσησε εἰς τὸ πρόσωπον· ἐστάθηκα καὶ ἐκύτταξα· οἱ τοῖχοι ὅλοι ἦσαν στολισμένοι μὲ τὰς εἰκόνας τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μὲ τόσας θυσίας ἀνέστησαν ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τὴν Ἑλλάδα· ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἀκούσαμεν τὰ ὀνόματα, τοὺς ἐβλεπα ἐκεῖ ζωγραφισμένους· τὸν Ῥήγαν τὸν Φερραῖον, τὸν Μάρκον Βότσαρη, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Κολοκοτρῶνην, τὸν Μισοῦλην, τὸν Καναρήν, καὶ τόσους ἄλλους· τί ἐκφραστικὰ πρόσωπα! εἰς τὴν ἀντικρυθὴν πλευρᾶν τοῦ τοῖχου εἶνε κρεμασμένα αἱ εἰκόνας τῶν Φιλελλήνων, οἱ ὅποιοι ἀφῆκον τὴν πατρίδα των καὶ ἦλθον κ' ἐπολέμησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν· ἀπ' αὐτοὺς περισσοτέρων ἐντύπων μου ἔκαμαν ὁ Βύρων ὁ μέγας ποιητής, ὁ Ἄστιγξ, ὁ Σανταροῦλας, καὶ ὁ Φαδιέρως.

Κάτω ἀπὸ τὰς εἰκόνας εἶνε τὰ ἀκροστόλια, δηλαδή αἱ ἄραι τῆς πύρας τῶν πλοίων τὰ ὁποία ἐπολέμησαν μὲ περισσοτέρων γενναιότητα εἰς τὴν Ἐπανάστασιν· ἀπ' αὐτὰ μοῦ ἔκαμαν ἐντύπων τὸ ἀκροστόλιον τοῦ πλοίου τοῦ Μισοῦλη, τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνας εὐλόγος ἄνθρωπος καταχρυσωμένος, τοῦ πλοίου τοῦ Ἄστιγγος, καὶ τῆς Μπουσκουλίας.

Κάτω ἀπὸ τὰς εἰκόνας εἶνε καὶ οἱ θυρεοὶ, ὅπως μοῦ τοὺς εἶπε ὁ πατέρας, τῶν ὀπλων τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνθρώπων, καὶ εἰς τὴν μέσῃν μία πυρμὶς στολισμένη μὲ ὅπλα ἐπίσης· εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς θυρεοὺς εἶνε τὰ ὅπλα τοῦ Μάρκου Βότσαρη καὶ τοῦ

Καραϊσκάκη· τί νὰ σοῦ εἰπῶ; μολονότι ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τὰ ἐγγίσῃ κανεὶς, ἐγὼ δὲν ἐδάσταξα, ἤπλωσα τὸ χέρι μου καὶ τὰ ἤγγισα καὶ ἐφίλησα ὅσα ἔφθαν μὲ τὰ χεῖλη μου· ὧ! δὲν εἴμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἠσθάνθηκα ὅταν ἀκούθησα ἐκεῖ ἐπάνω τὸ χέρι μου, τὰ χεῖλη μου, ἐκεῖ ὅπου ἀκούθησε τὸ χέρι τῶν δύο ἐκείνων ἡρώων. Ποτὲ ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχα αισθανθῆ τέτοιο αἶσθημα καὶ ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα πῶς πᾶν νὰ εἴξω νὰ γράψω εἰς τὸ χαρτί ὅσα ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου· ἄλλα ὅπλα μοῦ ἔκαμαν ἐντύπων, ἡ σπάθη τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ποῦ εἶχε χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν λαβὴν καὶ χρυσὴν τὴν Παναγιάν, τὸ σπαθὶ τοῦ Σανταροῦλα, τὸ περιφήμον τουφέκι ὁ Διάρος, καὶ ἕνα σπαθὶ ποῦ εἶδε πολεμούς καὶ πολεμούς, ποῦ ἐθέρισε ἀμέτρητα κεφάλια, διὰ ἀπὸ τὸ 1782 τὸ ἐκρατοῦσαν ὅλο μεγάλοι ἀρματωλοὶ εἰς τὰ χεῖρα των, καὶ τὰ μεγάλα τρομπόνια, καὶ ἡ λόγχη τοῦ Λάμπρου Κατσῶνη.

Ἐπειτα ἐπλησίασα εἰς κατὶ ὑελώματα καὶ εἶδα τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Καραϊσκάκη, τὸ ὠρολόγιον τοῦ Κουντουριώτου, τὰς σφραγίδας του, τὸ δακτυλίδι τοῦ Κολοκοτρῶνη, τὸ γάντι ὅπου ἔβαζε μέσα τὸ κομμένο τοῦ χέρι ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, τὸ δακτυλίδι τῶν Φιλικῶν ποῦ ἀνοίγε ἡ πέτρα καὶ ἔβαζαν μέσα φαρμάκι, διὰ νὰ φαρμακύνονται ὅταν ἐπιπταν εἰς ἐχθρικὰ χεῖρα, καὶ . . . στοχάσου . . . τὴν σφαίραν ποῦ ἐσκότωσε τὸν Μάρκον Βότσαρη, καὶ ἕνα δόντι βγαλμένο ἀπὸ τὴν σιαγόνα του ὅταν τὸν ἐξεθάσαν εἰς τὸ Μεσολόγγι! . . .

Εἰς ἓν ἄλλο ὑελώματι εἶνε τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Λάμπρου Κατσῶνη, ἡ φέρμελη τοῦ Μάρκου Βότσαρη, εἰς ἄλλην εἶνε μία Φυσικὴ γραμμὴ μὲ τὸ χέρι τοῦ Ῥήγα του Φερραίου, ἡ διαθήκη ποῦ ἔγραψεν ὁ Καραϊσκάκης ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀποθᾶναι, καὶ ὅπου ἀνατριχίασα ὅταν κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας παραγγελίας ἐδικάσσα καὶ αὐτὴν: «καὶ χίλια γρόσια νὰ πάρουν ἐκεῖνοι ὅπου θὰ μὲ θάψουν»!

Ἐπάνω εἰς τοὺς στήλους ποῦ εἶνε στολισμένοι μὲ μυρσίην ἔχουν στήσαι τὰς σημαίας· εἶνε κατατραπημένα ἀπὸ σφαίρας, μαλαωμένα, κουρελιασμένα, κακνισμένα ἀπὸ μαρούτη· συλλογίσου μία στιγμή ἀπὸ τί κινδύνους καὶ ἀπὸ τί λαχταραὶς πέρασαν, τί χεῖρα ταῖς ἐδάσταξαν, τί εἶδαν, τί βουὰ ἐπέρασαν, εἰς τί κάστρα ταῖς ἔστησαν, καὶ ὕστερα βάλε μὲ τὸν νοῦν σου τί ἠσθάνθηκα ὅταν ἐστάθηκα ἐμπρὸς των. Μία ἀπ' αὐτὰς εἶνε ἀκόμη αἱματωμένη! . . .

Εἰς τοὺς τοίχους, μέσα εἰς κορνίζας, εἶνε κρεμασμένα πολλὰ ἔγγραφα· εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐνόη-

σα καλὰ καλὰ τὴν ἀξίαν των· ἀλλὰ μοῦ τὰ ἐξήγησεν ὁ πατέρας καὶ τότε τὰ παρητήρησα μὲ μεγάλην συγκίνησιν· ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔχουν γράψῃ μὲ τὸ χέρι των οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι τῆς Ἐπανάστασεως· εἰς αὐτὰ βλέπει κανεὶς τί μεγάλα αἰσθήματα εἶχε μέσα ἡ καρδίαν των· σοῦ φαίνεται πῶς τοὺς βλέπεις νύκτα ἡμέραν νὰ συλλογίζωνται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, πρῶτον μὲν νὰ δώσουν τὴν περιουσίαν των, νὰ χύσουν τὸ αἷμά των δι' αὐτήν. Ἐντύπων μοῦ ἔκαμε τὸ κρυπτογραφικόν, ὅπως μοῦ τὸ εἶπαν, ἀλφάβητον τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, μὲ ἄλλα γράμματα ποῦ τὰ εἴξευραν μόνοι αὐτοί, καὶ ἡ σκυτάλη; ἕνα χαρτί μὲ κατὶ τρῦπας ποῦ τὴν ἔβαζαν ἐπάνω σὲ χαρτί γραμμένον καὶ ὅποια λέξεις ἐφαίνοντο ἐκεῖνας ἔπρεπε νὰ διαβάσουν, ὥστε διὰ τοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν εἶχαν τὴν σκυτάλην, τὸ γραμμένον χαρτί ἔλεγεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων· ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μάρκου Βότσαρη γραμμένος ὀλίγας ἡμέρας πρὶν φονευθῆ εἰς τὸν Κερπενήσι, μία ἐπιστολὴ τοῦ Διακίου, καὶ τὰ σεβιάλα, κατὶ σημεῖα μὲ τὰ ὅποια ὁ ναύαρχος ἐπρόσταζε τοὺς πυρπολητὰς νὰ πᾶν νὰ κολλήσουν τὰ πυρπολικά εἰς τὰ ἐχθρικά πλοῖα.

Ἐφυγα σὺν παραλαλισμένον· καὶ ὅταν τὸ βράδυ

ἐκοιμήθηκα, εἶδα εἰς τ' οὐνερόν μου πῶς ἦμιον μέγας κ' ἐφοροῦσα φουστὰνέλλα κ' ἐκρατοῦσα ἕνα ἀπὸ τὰ σπαθιά ἐκεῖνα, ἕνα ἀπὸ τὰ τουφέκια ἐκεῖνα καὶ μίαν ἀπὸ τὰς σημαίας ἐκεῖνας, κ' ἐπολεμοῦσα· καὶ ὅλοι ἐκείνοι ποῦ ἦσαν ἐκεῖ ζωγραφιστοὶ εἶχαν ζωντανεῖσαι καὶ μὲ ἐκύτταζαν μὲ ἀγάπην καὶ μοῦ ἔλεγον: «Ἐὐγὲ! εὐγὲ!» «Ἄχ! νάξευρες πᾶσον ἐλυπηθῆκα ὅταν ἐξύπνησα καὶ εἶδα ὅτι ἀντιἀγωνιστὴς εἶμαι . . . μαθητὴς τοῦ Σχολαρχεῖου!

ὁ φίλος σου

Ἀχιλλεὺς Μαυρογόρακας

Υ.Γ. Ἄφ' ὅτου ἐπήγα εἰς τὴν ἐκθεσὶν ἔπεσα μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως. Ὅσο διαβάζω τὰ κατορθώματά των τόσων τοὺς θαυμάζω. Τί ἄνθρωποι, Λεωνίδα! τί ἄνθρωποι, Μονάχα τέτοιοι ἄνθρωποι εἴμποροῦσαν ν' ἀναστήσουν ἕνα νεκρωμένον ἔθνος!

ὁ ἴδιος,

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΒΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ
(Ἀίμιλιος Εἰμαρμένος)

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια ἴσα σελ. 35]

Ε'

Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἰς ὄλον τὸ χωρίον δὲν εὐρίσκτο εὐθυμότερον παιδί ἀπὸ ἐμέ. Ἡμῖν πραγματικῶς Ἀνοικτοκαρδὸς· ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Κάπου κάπου μ' ἔπιασε συγκίνησις, διότι εἶχα καλὴν καρδίαν, ἀλλ' ἡ συγκίνησις μου ἐβαστοῦσε ὀλίγον τὰ δάκρυά μου ὡμοίαζαν μὲ τὴν πρᾶϊνὴν δροσίαν ποῦ τὴν ζηραίνει γρήγορα ὁ ἥλιος.

Ὁ Παυλάκης ἐκάθητο πολὺ φρόνιμα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ τοῦ ὑπόσχουμι χαλῆδιὰ διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ κάθηται φρόνιμα. Κάθε πέμπτην ἐσχολάζαμεν τὸ μεσημέρι καὶ ἡ μητέρα μᾶς εἶδε τὴν ἀδειαν νὰ πηγαίνομεν νὰ παίζομεν εἰς τὰ χωράφια ἢ εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν. Πάντοτε εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν ἔπαιρνα τ' ἀδέλφια μου κ' ἐπηγείνομεν. Κάποτε τὰ ἔπερα δὶχως νὰ θέλουν, διότι ἐπροτιμοῦσαν τὰ λιβάδια ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Πρὸ πάντων αἱ ἀδελφαὶ μου Μάρθα καὶ Ἄννα, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦσαν νὰ μαζεύουν ἄνθη, δὲν ἤβελαν νὰ ἔρχωνται μαζί μὲ τὸν Παυλάκην τὸν Γιάννην κ' ἐμέ. Ἡ ἄλγθεια ὅμως εἶνε ὅτι δὲν διεσκέδαζαν διόλου καὶ τὰς μετεχειριζόμεθα ὅπως ἠθέλωμεν διὰ νὰ μᾶς βοηθοῦν εἰς τὰ παιγνιδία μας· ἐκτίθαμεν μὲ

χαλίκια καὶ μὲ ἄμμου κατὶ ὡσάν κάστρον ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ἠνομάζαμεν Φανάρι τῆς Λαγκροῦνας. Μᾶς ἐχρειάζετο πολὺ ὑλικὸν διὰ νὰ τὸ κιάμομεν καὶ μολὶς ἐφθάναμεν οἱ πέντε μας. Ἄμα δὲ ἐτελειώναμεν τὸ κάστρο μας, ἐμπήγαμεν ἕνα μὲγάλον κλάδον εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκρεμοῦσαμεν εἰς αὐτὸ ἓν φανάρι χαρτίνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάζαμεν ὀλίγον ἀλλεματοκέρι, καὶ ἔπειτα, ἦσοκα καθήμενοι εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν, ἐδέλαμεν νὰ προχωροῦν τὰ κύματα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζαν εἰς τὸν φάρον· ὅταν δὲ ἐγίνοντο δυνατότερα καὶ ἦσαν κοντὰ εἰς τὸ νερὸν τὴν κορυφὴν τοῦ φάρου μας, ὠρμούσα εἰς τὸ νερὸν ἔχων τὸ παντέλιον μου σηκωμένον ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνυα καὶ ἔπερα τὸν Φάρον τῆς Λαγκροῦνας. Ἡ μάμμη μοῦ εἶδε πάντα ἀπὸ καμμά πένταραν ν' ἀγοράζω ἀλλεματοκέρι ἀπὸ τότε ποῦ τῆς εἶπα:

— Μὰ σὺν ἦταν ἕνα φανάρι εἰς τὴν Λαγκροῦνα (τὸ χωριὸν μας) τὸ καράβι τοῦ παπποῦ δὲν θὰ ἔπεφε ἐπάνω σ' τοὺς βράχους.

— Ἦτανε τόσο σκοτάδι, ἀπεκρίθη, κίνοσα τὴν κεφαλήν της, ποῦ δὲν θὰ τὸ ἐβλεπαν τὸ φανάρι. Μὰ, ὡς εἶνε, εἶσαι καλὸ παιδί νὰ τὸ συλλογίζεσαι αὐτὸ, διότι ἀπὸ ὅλους σας ἐδῶ μόνον ἐγὼ τὸ ἐνθυ-

μοῦμαι. Ὅποτε θέλῃς λοιπὸν πεντάραις διὰ τὸν φάρο σου, ἔλα νὰ μ' εὐρίσκῃς.

Μίαν ἡμέραν ἠθέλησα καὶ πάλιν νὰ πάρω μαζί μου τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

— Ὅχι, δὲν θέλομεν φανάρι σήμερα, μοῦ εἶπεν ἡ Ἐλένη, καλλίτερα νὰ πάμε ἔς τὰ χωράφια πρὸς τὸ ἄλλο τὸ χωριὸ πούνε τὸ σπιτάκι τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς καὶ θὰ μᾶς δώσῃ γάλα ζεστό.

— Σὰν θέλῃς, πῆγαινε, τῆς εἶπα δυσηρεστημέως, πῆγαινε μόνη σου.

ἘΝΩ Αἱ Δυστυχεῖς Μικραὶ ἐγυρνοῦσαν ὀπίσω κάποτε μετὰ τὴν βαπτιὰ ὅτι θὰ πάμε καὶ ἡμεῖς κατόπιν τῶν.

— Πάίρω τὴν Ἐλένην μαζί μου...

— Ὅχι, ἡ Ἐλένη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν σοῦ τὴν δίδω, θὰ τὴν πάρωμεν μαζί μας, θὰ καθήσῃ ἄνω ἔς τὸν ἄμμο καὶ θὰ παίξῃ μετὰ τὰ κοιλίδια ἂν, τί λές, Ἐλένη;

— Δὲν θέλω γὼ κοιλίδια, εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλένη.

— Εἰσθε παρήκοα κορίτσια! εἶπα με θυμὸν. Μὴ σὰς νοιάξῃ, δὲν τὸ κάνω ἐγὼ τὸ θέλημά σας.

— Μὰ σὰν χαθοῦν; μοῦ εἶπε ὁ Γιάννης.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπα θυμωμένος, θὰ μάθουν ἄλλη μιά φορὰ νὰ μὴν εἶνε πεισματάραις.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἤμην περισσότερον πει-

σματάρης ἀπὸ ἐκείνας, μολονότι ἤμην ὀκτώ ἐτῶν παιδί πλέον, ἤρχισα νὰ τρέχω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἔχων μαζί μου καὶ τοὺς δύο μου ἀδελφούς, ἐνῶ αἱ δυστυχεῖς μικραὶ ἐγυρνοῦσαν ὀπίσω κάποτε μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πάμε καὶ ἡμεῖς κατόπιν τῶν.

Ἡ Μαρία δὲν ἦτο πεισματάρη τούναντιον ἴσα ἴσα με ἤκουε πολὺ πολὺ καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν ἐπρόσταζα νὰ κάμνῃ βῆσι ἤθελα, ἡ ταλαίπωρος μικρὰ εἶχε παραπονεθῆ εἰς τὴν μητέρα διὰ τὴν τυραννίαν μου, καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε νὰ μὴν ἐρχεται μαζί μου εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Ἡ Μαρία λοιπὸν ἔκαμε σύμφωνα μετὰ τὴν παραγγελίαν τῆς μητρὸς μας ἂν ἐπῆγαινε εἰς τὰ χωράφια. Ἐφαίνετο ὅμως περὶ τρομασμένη διότι τὴν εἶχαμεν παραιτήσαι ὅλοι.

Εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἄντι νὰ κτίσωμεν πύργον ὅπως τὰς ἄλλας φορές, εὐρόηκαμεν κατὰ πλουσιόπαιδα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπρότειναν νὰ φαρύσωμεν μαζί τῶν γαρίδας.

Δὲν ἐσυλλογιζόμεθα διόλου τὰς ἀδελφάς μας ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡ ὥρα ἦτον ἐπιὰ περασμένη ἡ μητέρα ἦτο εἰς τὸ ἐπάνω σκαλί καὶ ἐφαίνετο δυσηρεστημένη.

Ἐπειδὴ ἐφοβούμεθα μήπως μᾶς μαλώσῃ ἐπεριπατούσαμεν γρήγορα καὶ μόλις ἐπλησιάσαμεν ὥστε νὰ ἀκούωμεν τὴν φωνὴν τῆς, ἐφώναξε:

— Πούνε ἡ Μαρία, ἡ Ἐλένη;

— Δὲν ἦλθαν; εἶπα με τρόμον.

— Τὰς ἐστειλες προητέρα νὰ λθῶν; Σοῦ εἶπα, Ἀνοικτόκαρδε, ποτέ σου νὰ μὴ παραιτῆς μονάχαις ταῖς ἀδελφαίς σου· τί δρόμον νὰ πῆραν τὰ καυμένα τὰ κορίτσια; πῆγαινε νὰ τὰ ἄρῃς τὸ φαγεῖ ἐκρώσει καὶ εἰμεθα ἔς τὸ τραπέζι.

Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα ὅτι ἦσαν τέσσαρες ὄραι πού εἶχαμεν ἀφήσει μόνας τὰς ἀδελφάς μου. Ἐνοιῶθα ὅτι ἔπταια πολὺ, καὶ ἀφοῦ εἶπα ν' ἀναβοῦν εἰς τὸ σπῆτι οἱ ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ χάσουν καὶ αὐτοὶ τὸ δεῖπνον, ἤρχισα νὰ τρέχω μόνος πρὸς τὰ χωράφια, διὰ νὰ εὐρῶ τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἐλένην.

Ὁ δρόμος ἦτο ἔρημος, καὶ ὅσο μακρὰν ἂν παρατηροῦσα τὴν κίτρινη γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτιζεν ἀνάμεσα εἰς τὰ πράσινα λιθάδια, δὲν ἐδῆλα ἀνθρωπὸν ἔτρεχα γρήγορα, ἐσκυπτα ὅπου ἦτο λάκκος κ' ἐφώναζα δυνατὰ με τρεμουλιαστὴν φωνὴν τὴν Μαρίαν, καὶ ὅσο ἐπροχωροῦσα ἐνοιῶθα νὰ γεμίζουσαν δάκρυα τὰ μάτια μου.

Ἐφθάσα εἰς τὴν καλύβαν τῆς κυρᾶς Γιαννοῦ; πού ἐπωλοῦσε τὸ γάλα, διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχε ὀμλήσει ἡ ἀδελφή μου.

Ὁ ἄνδρας τῆς Γιαννοῦς, ἡ Γιαννοῦ καὶ τὰ παιδιά τῆς ἦσαν εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ φαγητοῦ με παραξάλλισε, διότι εἶχα μίαν πείναν τρομεράν.

— Μπᾶ, ὁ Ἀνοικτόκαρδος εἶπεν ἡ κυρὰ Γιαννοῦ, τί θέλεις ἐδῶ τέτοιαν ὄραν, ἀγὼρι μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε γιατί σὰς ἀνησύχησα, κυρὰ Γιαννοῦ, εἶπα με εὐγένειαν, ἦλθα νὰ σὰς ἐρωτήσω μὴν εἶδατε ταῖς ἀδελφάς μου.

— Ναί, τὰς εἶδα ἦλθαν ἐδῶ ἔς τὰς τρεῖς, κατακουρασμέναι, καὶ μετὰ τὰ δάκρυα ἔς τὰ μάτια φαίνεται πὼς τὰς ἀφήκες μονάχαις ἔς τὸ δρόμο... ἄγχο ἔλειψε νὰ ταῖς πατήσῃ ἐνα βῶδι πού ἔτρεχε.

— Ἄ! δυστυχία μου!

Ἡ Ἐλενίτσα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἔπεσε χάμω καὶ ἡ μεγάλη, πού δὲν εἶνε δὰ καὶ αὐτὴ μεγάλη ἀφοῦ εἶνε μονάχα τεσσάρων χρόνων, ἔτρεμε. Ταῖς ἔδωκα γάλα καὶ σὲ ἐπερίμεναν ἐδῶ μίαν ὄραν.

— Καὶ ἐπειτα; ἠρώτησα με αγωνίαν.

— Κ' ἐπειτα, ἐπειδὴ καὶ εἶχα δουλειάς, ἡ μικραὶς ἐφυγαν ἔς ταῖς τέσσαρας.

— Δὲν ἔξερετε τί δρόμον ἐπῆραν;

— Εἶχα δουλειά, δὲν ἐπρόσεξα.

— Θαρρῶ πὼς πῆραν τὸν δρόμον πού πάει εἰς τὸ ἐξωκλήσι, εἶπεν ἐν ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς.

— Ἄμ' δέ; εἶπεν ἡ κυρὰ Γιαννοῦ.

— Σ' εὐχαριστῶ, κυρὰ Γιαννοῦ, θὰ τρέξω νὰ τὰς εὐρῶ.

— Δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ χάνῃ κανεὶς παιδιὰ, εἶπεν ὁ ἄνδρας τῆς Γιαννοῦς, γιατί εἶνε τώρα κάμποσαις ἡμέραις πού πινοῦν σχολινοῦνται διὰ νὰ πᾶν εἰς τὸ πανηγύρι πού θὰ γείνη ἔς ταῖς Κορσελλαῖς, καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃς μονάχα τὰ κορίτσια. Αὐτοὶ οἱ σχολινοῦνται ἀρπαξάν πολλαῖς φοραῖς παιδιὰ καὶ ἔσπαρν τὰ κόκκαλά των διὰ νὰ τὰ κάνουν καὶ αὐτὰ σχολινοῦνται, καὶ οἱ γονεῖς των ποτέ δὲν τὰ ξαναεἶδαν.

— Ἄ! μὲ ἐλιπίζω νὰ τὰς ξαναεὐρῶ... Καληνύκτα.

Ἐτρεχα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια, σὰν τρελλός, κ' ἐπαρακαλοῦσα τὴν Παναγιάν νὰ κάμῃ νὰ εὐρῶ τὰς ἀδελφάς μου, καὶ τῆς ἔδωκα ὑπόσχεσιν, ἐνῶ ἔκλαια, νὰ δώσω ὄρα μου τὰ λεπτὰ διὰ νὰ τῆς ἀγοράσω μίαν λαμπάδα. Πού νὰ πάγω; εἰς τὸ ἐξωκλήσι ἢ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, νὰ πάγω πέρα ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς ὅπου ἦτο τὸ μικρὸ χωριό, ἢ νὰ γυρίσω εἰς τὸ χωριὸ μας; Εἶχε νικτώσει, καὶ ὁ ἄερας ἐφύσουσε με ὀρμητῶ ἑννεὰ ἦτο ἡ ὥρα ὅταν ἐφθάσα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν μας τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν, ἡ κοιλία μου ἐπονοῦσεν ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦτο παραξάλλισμένον.

Ὁ Φίλιππος, ὁ βοηθὸς τοῦ πατέρα εἰς τὸ ἀμαξάδικον, ἐκάπνιζε τὴν πίπαν τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν.

— Αἱ μικραὶ ἦλθαν; ἠρώτησα με τρέμουσαν φωνήν.

— Κοιμοῦνται ἔχουν μίαν ὄραν πού πλάγιασαν.

Ὁρμησα καταχαρούμενος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν. Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐτρώγαμεν ἐκάθητο ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ μάμη. Καὶ αἱ δύο ἔπλεκαν ὁ πατέρας ἔκαμε λογαριασμούς ἄνω σὲ μίαν πλάκα με κίμαλιαν.

Ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἐμῆκα, ἡ μητέρα ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

Εἶδεν ὅτι ἤμην κατακίτρινος, ὅτι τὰ μάτια μου ἦσαν κόκκινα καὶ μοῦ ἔκαμε σημεῖον νὰ πάγω νὰ πλάγιασω. Ὁ πατέρας ὅμως δὲν μ' ἀφήκε νὰ φύγω χωρὶς νὰ με μαλώσῃ, ὅπως μοῦ ἤξιζε, διότι ἐπαράτησα τὰς ἀδελφάς μου. Εἶχαν τρομάξει αἱ καυμέναι. Μία καλὴ χωρὶς τὰς εὐρήκας ἔς τὰ χωράφια καὶ τὰς ἔφερον ἔως τὴν οἰκίαν μας.

— Ἦσαν ἐδῶ λοιπὸν, ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὸ φάρευμα;

— Βέβαια, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου, μὰ θέλησα νὰ σὲ τιμωρήσω δύο ὄρας τώρα πού τρέχεις μετὰ ἄδεκα κοιλία καὶ με ἀνησύχη καρδιά θὰ ἔρῃκες καιρὸ νὰ σκεφθῆς καλὰ τὴν καλὴ σου πρᾶξι. Τώρα πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς δίχως φαγεῖ.

Ἐπῆγα εἰς τὴν κάμαρά μου εὐχαριστημένος πάλιν ὅτι ἐγλύτωσα τόσον φθνήν. Ἀλλὰ μόλις ἔπεσα εἰς τὸ κρεβάτι μου, τέτοιον πόνον ἐνοιῶσα εἰς τὸ στο-

μάχι μου από την πολλήν πείναν που δεν θα έβλεπα
 μάτι ως το πρωί, αν δεν εβρίσκα κατά τύχην, όταν
 άπλωσα τὸ χέρι μου επάνω εἰς τὸ μαξιλάρι μου,
 ένα κομμάτι ψωμί και ἴδια καρδιά σπασμένα. Ἐ-
 μαθα αργότερα ὅτι ἡ μάμμη ἐφρόντισε και τὰ ἔβαλεν
 ἐκεῖ αὐτά. Αἱ μάμμαι ἀγαποῦν τὰ ἐγγυῖνά των πολὺ
 και πρέπει νὰ τὰς ἀγαποῦμεν και ἡμεῖς.

ΣΤ'

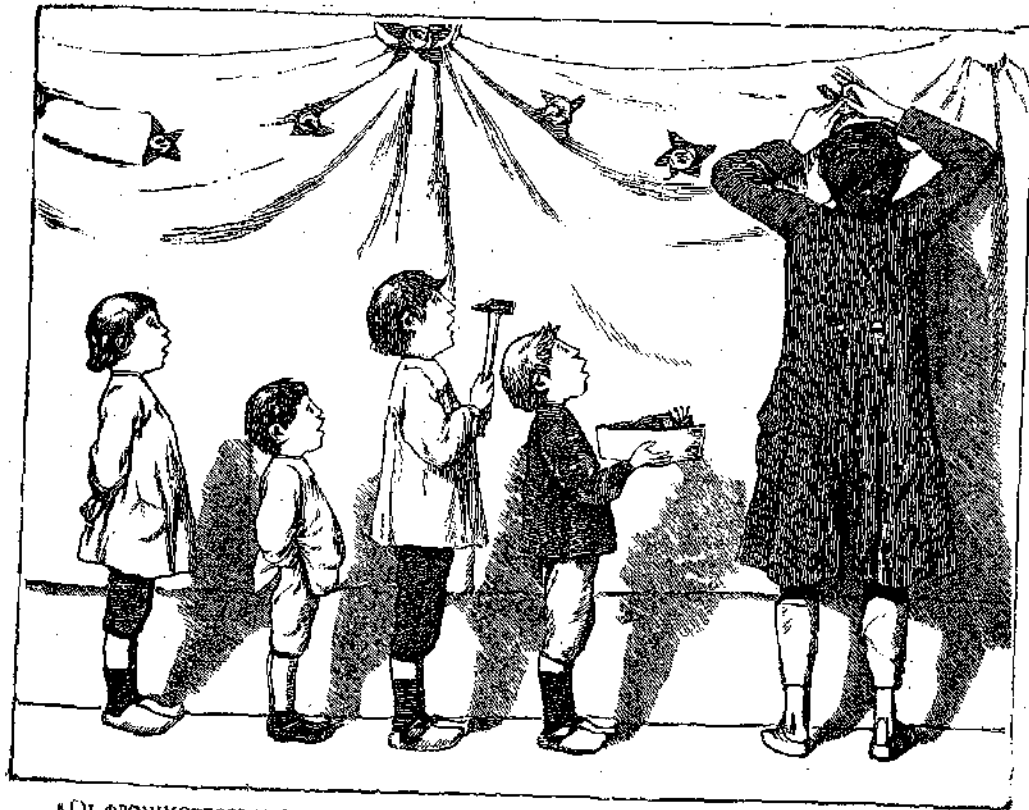
Εἰς τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου, ἔταν ἦλθεν ὁ και-

κρόσια τριγύρω ἦσαν τὰ χρυσὰ βιβλία που ἔφεραν
 διὰ δωρεά.

Πῶς ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά μας ὅταν ἀραδειάζαμεν
 τὰ βιβλία επάνω εἰς τὸ τραπέζι; ποῖα ἦσαν δι' ἡμᾶς;
 πόσα θὰ ἐπαίρναμεν;

Ὁ κ. Φίλιππος ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ
 τὸν στολισμὸν τοῦ σχολείου, ἐπερικατοῦσεν επάνω
 κάτω, και ἐτακτοποιοῦσε μίαν καθέκλαν, ἐξήταξε
 μὴ εἶχε γέινει κανέν λάθος, και ἐφιθύριζε:

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά! ὁ ἐπαρχος, ὁ δή-

«ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΟΤΕΡΟΙ ΕΒΡΟΗΘΟΥΣΑΝ ΤΟΝ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΝΑ ΚΑΡΦΩΝῃ ΨΕΥΤΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»

ρός νὰ μοιράσουν τὰ βραβεῖα, ἔγινε μεγάλη κίνησις
 εἰς τὸ χωρίον μας· ὁ κ. Φίλιππος εἶχε προκαλέσει
 ἄλλας τὰς κυρίας και ἄλλους τοὺς κυρίους που ἦλθαν
 εἰς τὸ χωρίον μας και εἰς τὰλλα πλαγιὰ χωριά διὰ
 νὰ κάμουν λουτρά.

Ἐστολίσαμεν τὸ σχολεῖον. Οἱ φρονιμώτεροι—ἡμῖν
 δὲ κ' ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτούς,— ἐβοηθοῦσαν τὸν κ. Φίλιπ-
 πον νὰ ἐμπήγη καρφιὰ και νὰ καρφῶνῃ ψεύτικα τρι-
 ἀντάφυλλα. Ὅλον τὸ σχολεῖον εἶχεν ἀλλάξει. Ἐπά-
 νω εἰς ἕνα τραπέζι σκεπασμένον μὲ τσόχαν που εἶχε

μαρχος κ' ἐγὼ θὰ καθήσωμεν ἐκεῖ· μὰ ἂν ἔλθῃ και
 ὁ βουλευτὴς, που θὰ τὸν βάλω νὰ καθήσῃ; εἰς τὴν
 ἰδικὴν μου τὴν πολυθρόνα, και εἰς τὴν ἀνάγκην ἐγὼ
 στέκω ὄρθιος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
 (Ἐκτὸ ἐκ γαλλικῶν τῆς ΛΑΡΙΑΝΑΣ ΠΙΑΤΙΣ)

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΥ

Ὁ Κουκορίκος εἶνε ἐν εὐμορφῷ πετειναράκι, εἰς τὸ ὅποιον μόλις πρὸ ὀλίγου ἔχει
 φυτρώσει ὁ λόφος του· ὁ Κουκορίκος καμαρώνει διὰ τὸν κόκκινον σκοδρόν του, ὅπως και
 διὰ τὴν ὠραίαν κερτρίνην πουπουλένιαν φορεσίαν του που τοῦ πάγει μιᾶ χαρᾶ. Και
 πραγματικῶς εἶνε πολὺ εὐμορφος ὁ Κουκορίκος.

Δὲν εἶνε ὅμως φαντασμένος ὥστε νὰ μὴ καταδέχεται κανένα· ἴσα ἴσα αὐτὸς ἀγαπᾷ μὲ
 ἄλλην του τὴν καρδίαν τὸν Σόλωνα και τὴν Ἀθηνᾶν, που τὸν ἀγαποῦν και αὐτοὶ πολὺ.

Ἄλλὰ κάποτε τοῦ δείχνουν τὴν ἀγάπην των μὲ τρόπον, ὁ ὅποιος δὲν εὐχαριστεῖ
 διόλου τὸν Κουκορίκον.

Παραδείγματος χάριν προχθὲς ἐνῶ ἔπιναν τὸν καφὲν των μὲ τὸ γάλα, τοῖς ἦλθεν ἰδέα
 νὰ τοῦ δώσουν και αὐτοῦ νὰ πῆ.

Ὁ Κουκορίκος ἄμα ἐρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν καφὲν μὲ τὸ γάλα, ἐγύρισε ἀπὸ τ'
 ἄλλο μέρος τὴν κεφαλὴν του μὲ ἄλλην του τὴν ἀδιαφορίαν. Δὲν ἦτο τῆς ὀρέξεώς του ὁ
 καφὲς μὲ τὸ γάλα!

Τότε ὁ Σόλων τὸν παίρνει εἰς τὴν ἀγκαλιάν του και μὲ τὸ κουτάλι εἰς τὸ χέρι θέλει
 και καλά και σώνει νὰ τὸν κάμῃ νὰ πῆ.

Ὁ Κουκορίκος ὅμως δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπον νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Σόλωνος
 και τῆς Ἀθηνᾶς· και οὔτε τὴν ἄκραν τοῦ βράμφους του ἐθαύτηξεν εἰς τὸν καφὲν μὲ τὸ
 γάλα. Και ἔχει δικαίον. Πῶς νὰ πῆ χωρὶς ἀνάγκην ἐν πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν τοῦ
 ἀρέσει διόλου.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ Σόλων και ἡ Ἀθηνᾶ ἐνόησαν τὸ σφάλμα των και τὸν ἄφησαν
 ἥσυχον, διότι ἐσκέφθησαν ὅτι ἐκείνον ὅπου ἀγαπᾷ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τὸν δυσαρεστή,
 ἀλλὰ νὰ τὸν εὐχαριστῇ. Αὐτὸ βέβαια τὸ εἰξέθρουν ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Φτερούγαις μαυροπράσιναις ανοίγουνε
Και δύο-δύο με αγάπη σμίγουνε
Μας έρχοντ' από τόπο μακρινό,
Σάν νέο φρούτο καλοκαιρινό
Κι' απ' τ'ι παληή ακόμη, λένε, χρόνια
Τά τόσω ταιριασμένα χελιδόνια.

Μ' αρμονικά κι' ώρατα κελαδήματα,
Με χίλια ιδιότροπα φιλήματα
Μας δείχνουν τή χαρά που τὰ κινεί
Και σάν βαρκούλα με γοργό πανί
Σχίζουνε τόν άγέρα με τὰ ίδια
Τα περσινά, προπέρσινά παγρινιά.

Έργατικά μ' υπομονή αρχίζουνε
Με τόσους κόπους τή φωλιά των κτίζουνε
Στή στέγη του σαιτιού ή στα κλαδιά,
Και μ' ανοικτή χαρούμενη καρδιά
Γεννούν αυγά και πάλι τὰ θερμαίνουν
Κι' από κεί μέσα τὰ παιδιά των βγαίνουν.

Όταν 'στόν κόσμον βγαίνει τὰ παιδάκια των
Με τὰ μικρά και χνουδωτά φτεράκια των,
Αρχίζουν οι γονείς εργατικοί
Νά τρέχουν απ' έδω και απ' εκεί
Στα δένδρα 'στὸ ρύακι και 'στὸ χῶμα,
Και ὅτι βροῦν τὸ παίρνουνε 'στὸ στόμα.

Και με στοργή και με χαρά πηγαίνουνε
Έχει που τὰ μικρά των τούς προσμένουνε,
Ανοίγουν γρηγορώτερα φτερά
Και λάμπει 'στὴ μορφή των ἡ χαρά,
Και με πολύ και μητρικό καμάρι
Γυρίζει 'στὴ φωλιά τ' αγνό ζευγάρι.

Με τί χαρά μεγάλη καμαρώνουνε
Σάν βλέπουν τὰ παιδιά των νά σηκώνουνε
Τὰ χνουδωτά κεφάλια των 'ψηλά,
Και με παιγνίδια ὀλόχαρα, τρελλά,
Με τή μικρή και άγρια φωνή των
Νά παίρνουν απ' τὸ στόμα τὴν τροφή των.

Σιγά-σιγά κ' εκείνα μεγαλώνουνε,
Μέσ' 'στὴ φωλιά των τὰ μικρά φτερόνουνε
Και σχίζουν τόν άγέρα φτερωτά,
Τὸ ένα 'δὴ τὸ άλλο κεί πετᾷ,
Και με γλυκά μονότονα τραγουδία
Γυροῦν σάν μαυροφόρα άγγελούδια.

Τρελλά κι' αγαπημένα χελιδόνια μου,
Απ' τὰ μικρά και παιδαίσια χρόνια μου
Εἶσθε ἐσεῖς ἡ μόνη μου χαρά,
Γιατί με τὰ μεγάλα σας φτερά
Και με τὴν ιδιότροπη φωνή σας
Μας φέρνετε τὴν άνοιξη μαζί σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

Έν παιδίον από τὴν Ἰταλίαν, τὸ ὅποιον τὸ εἶχαν
και έβασκε κατὶ πρόβατα, παρήτησε μίαν ἡμέραν τὸ
μικρόν του κοπάδι και ὑπῆγε εἰς τὴν Φλωρεντίαν
κανένα δὲν ἐγνώριζεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν
παρὰ μόνον ἓν παιδίον ὁμηλικόν του, τὸ ὅποιον και
αὐτὸ ὑπῆγε εἰς τὴν Φλωρεντίαν κ' ἐμῆκε παραμά-
γειρος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου Σακέτη. Ἄλλ'
ὁ Πέτρος δὲν ὑπῆγεν ἐκεῖ διὰ νὰ γείνη παραμάγει-
ρος. Εἰξευρεν ὅτι εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἦτο ἓν μεγά-
λον σχολεῖον ζωγραφικῆς και ὁ μικρὸς βοσκὸς ἤθελε
νὰ γείνη ζωγράφος. Ἀφοῦ ἐρώτησε και ἔμαθε πού
ἦτο ἡ οἰκία τοῦ καρδινάλιου, ὑπῆγε κ' ἐστάθη απ'
ἔξω κ' ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὸν φίλον του. Ἀφοῦ ἐπε-
ρίμενε πολλὴν ὥραν, ὁ παραμάγειρος ἐμῆκεν ἐπὶ
τέλους εἰς τὴν θύραν.

— Πέτρο, τί ἤλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ εἰς τὴν Φλω-
ρεντίαν;

— Ἦλθα νὰ γείνω ζωγράφος.

— Θα κάμῃς καλλίτερα νὰ γείνης παραμάγειρος
και σύ' δὲν φοβείσαι νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν
γείνης παραμάγειρος.

— Τρῶς λοιπὸν καλά σὺ ἐδῶ, αἰ;

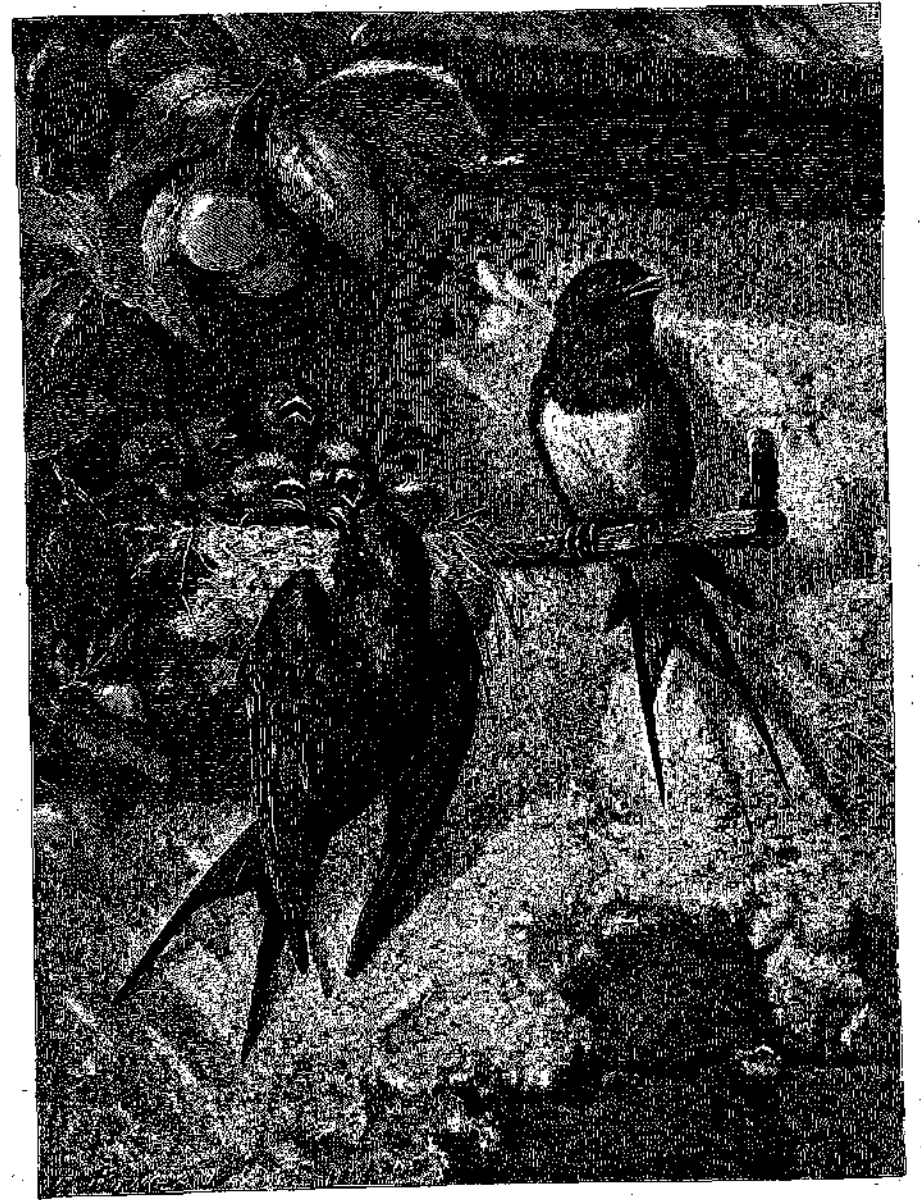
— Ὡ! ὅσο μπορῶ και καμμιὰ φορὰ τόσο πολὺ
πού δὲ μπορῶ νὰ χωνέσω.

— Τότε λοιπὸν νὰ τί θὰ κάμωμεν' ἀφοῦ σὺ ἔχεις
πεῖδ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι σοῦ χρειάζεται κ' ἐγὼ δὲν ἔχω
οὔτε ὅσο μοῦ χρειάζεται, αὐτὸ τὸ πεῖδ πολὺ θὰ μοῦ
τὸ δώσης ἐμένα.

— Αὐτὸ γίνεται.

— Και νὰ γείνη ἀπὸ τώρα' γιατί πενιῶ πολὺ
πολύ.

Ὁ Θωμᾶς ἀνέβασε κρυφὰ τὸν φίλον του εἰς τὸ μι-
κρὸν παράμερον δωμάτιον ὅπου ἐκοιμάτο, και τοῦ εἶπε
νὰ περιμένῃ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν τοῦ ἔφερε τὰ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

(18ος σελ. 56).

περισσέματα τοῦ γεύματος τοῦ καρδινάλιου. Διεσκέ-
δασαν λαμπρά, διότι ὁ Θωμᾶς εἶχε πολὺ καλὴν καρ-
δίαν και ὁ Πέτρος πολὺ καλὴν βρεξίν.

— Αἰ, τώρα πού 'βρήκες πού νὰ κάθῃσαι και νὰ
τρώγῃς, τί θὰ κάμῃς γιὰ νὰ μάθῃς τὴν τέχνην σου;
— Ὅπως ὅλοι: εἰ ζωγράφος' θὰ ζωγραφίζω με τὸ
μολύβι και με τὸ χαρτί.

— Και ἔχεις λεπτὰ ν' αγοράσης μολύβι και χαρτί;
— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀλλὰ 'ς τὸν δρόμον
πού ἐρχόμουν εἶλεγα: Ὁ Θωμᾶς πού εἶνε παραμά-
γειρος 'ς τοῦ καρδινάλιου θὰ ἔχη δέχως ἄλλο λεπτὰ,
και σάν ἔχη αὐτὸς εἶνε τὸ ἴδιον σάν νὰ ἔχω ἐγὼ.

Ὁ Θωμᾶς ἔξυσε τὸ αὐτί του και εἶπε ὅτι λίγω
φωμὲ και λίγω φαγεῖ εἰμποροῦσε νὰ τοῦ δίδῃ λεπτὰ
δμως ὄχι, διότι ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια θάρχιζαν νὰ

του δίδου μισθόν. Ὁ Πέτρος τὸ ἐπῆρε ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ζωγραφικῆς πρὶν περάσουν τρία ἔτη. Οἱ τοῖχοι ὁμοῦ τοῦ δωματίου τῶν ἦσαν λευκοί, καὶ ὁ Θωμᾶς ἔφερεν εἰς τὸν φίλον του ὅσο κάρβουνον ἤθελε ὁ Πέτρος· λοιπὸν ἤρχισεν νὰ ζωγραφίζῃ εἰς τὸν τοῖχον μετὰ τὸ κάρβουνον.

Μίαν ἡμέραν ὁ Θωμᾶς ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν ἐν ἀσημένιον νόμισμα, κάποιος τοῦ τὸ εἶχε δώσει, φαίνεται, διὰ καμμίαν ὑπηρεσίαν πού ἔκαμε. Τὴν χαρὰ πού εἶχαν καὶ οἱ δύο φίλοι! Ὁ Πέτρος ἠγγράσατο μ ο λ ὕ β δ ι δ α (κραιγιόν) καὶ χαρτὶ ζωγραφικῆς. Ἐφευγε ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐζωγράφιζε τὰς καλλιτέρας εἰκόνας τῶν ἐζωγράφιζε καὶ τὰ καλλιτέρα κτίρια καὶ τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας, καὶ τὸ βράδυ μὲ ἀδειο στομάχι, ἀλλὰ μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ ὅσα εἶδεν, ἀνέβαινε πάλιν κρυφὰ εἰς τὸ παράμερον δωμάτιον ὅπου εὗρισκε τὸ φαγητὸ πού τοῦ εἶχε κρυμμένον κάτω ἀπὸ τὴν ψάθην. Καὶ ἐγένετο τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ἐκείνου μὲ ὠραίας ζωγραφίας, ἀφοῦ ἔσδυσε ὅλας ἐκεῖνας τὰς μουντζούρας πού εἶχε κάμει πρῶτα ὅταν δὲν εἴξευρε νὰ ζωγραφίῃ.

Μίαν ἡμέραν ὁ καρδινάλιος Σακέτης, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν οἰκίαν του, ἀνέβη καὶ εἰς τὰ ἐπάνω πατώματα, ὅπου ποτὲ ἴσως δὲν θὰ εἶχεν ἀναβῆ, ἐμβῆκε καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ παραμυθίου. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο ἐκεῖ· ἀλλ' αἱ ζωγραφίαι τοῦ τοίχου ἔδειχναν πόσῃ εὐφυίαν καὶ πόσῃ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν εἶχε τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ μέσα. Ὁ καρδινάλιος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ἐστάθησαν μὲ ἀπορίαν καὶ ἐκύτταζαν τὰς ὠραίας ἐκεῖνας ζωγραφίας. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισαν ὅτι τὰς εἶχε κάμει ὁ παραμύθιος, καὶ ὁ καρδινάλιος τὸν ἐρώναζε διὰ νὰ τὸν ἐπαινήσῃ διὰ τὴν μεγάλην κλίσην καὶ ἐπιδεξιότητα ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὅταν ὁ δυστυχῆς Θωμᾶς ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριός του ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον του καὶ ὅτι εἶδε τὰς μουντζούρας τοῦ Πέτρου, ὅπως τὰς ἔλεγε, τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸν φόβον του,

— Ἀπὸ σήμερον δὲν εἶσαι πλέον παραμύθιος,

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πρέπει νὰ φροντίζωμεν πολὺ διὰ τὴν ὑγιειάν τοῦ σώματός μας· ὑγιῆς νοῦς μόνον ἐντὸς ὑγιούς σώματος εὐρίσκειται.

Ὅταν ἀγοράζῃς κάτι τι, πρέπει νὰ προτιμᾷς τὸ χρησιμὸν ἀπὸ τὸ εὐχάριστον· πρῶτον πρέπει νὰ σκόπησῃς διὰ τὴν τροφήν καὶ ἐπειτα διὰ τὸ γλύκισμα.

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν νὰ γείνης περισσοτέρον παρ' ὅτι ἀξίζεις· μὴ παραμιᾷς λέγει· ἀπλῶν τὰ πόδια σου ὅσον φθάνει τὸ πάπλωμά σου.

τοῦ εἶπεν ὁ καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος δὲν εἴξευρεν ὅτι τὰς ζωγραφίας τὰς ἔκαμεν ἄλλος.

Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐνόησε τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ καρδινάλιος καὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐδίωκεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖόν του. Τότε ὁ δυστυχῆς παραμύθιος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα:

— Ἀχ! κύριε, τί θὰ γείνη ὁ φίλος μου Πέτρος, ἂν μὲ διώξῃς;

Ὁ καρδινάλιος τὸν ἠρώτησε τί ἐσήμαιναν αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ ἔμαθεν ὅτι τὰς ζωγραφίας ἐκείνας τὰς εἶχε κάμει εἰς μικρὸς βοσκός, τὸν ὁποῖον ὁ Θωμᾶς ἔφερε δύο χρόνια.

Ὅταν θάλῃ τὸ βράδυ νὰ τοῦ τὸν φέρῃς, εἶπεν ὁ καρδινάλιος γελῶν διὰ τὸ λάθος του καὶ συγχωρήσας τὸν παραμύθιον.

Ἄλλ' ὁ ζωγράφος δὲν ἐφάνη τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου· δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν ἄλλην ἡμέραν· ἐπέρασαν πέντε, δέκα, δεκαπέντε ἡμέραι, κανεὶς δὲν εἴξευρε τί ἔγεινεν ὁ Πέτρος· ἐπὶ τέλους ὁ καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρετο πολὺ διὰ τὸν μικρὸν καλλιτέχνην, κατῴρθωσε νὰ μάθῃ ὅτι πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν εἰς ἓν μοναστήριον ἦτο ἓν παιδίον δεκατεσσάρων ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ διὰ ν' ἀντιγράψῃ μίαν εἰκόνα τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ῥαφαήλ ἢ ὅποια ἦτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου· τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτο ὁ Πέτρος. Τὸν ἔφεραν εἰς τοῦ καρδινάλιου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη μὲ πολλὴν ἀγαθότητα καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ πενήντα ἔτη δύο γέροντες, οἱ ὁποῖοι ἐζῶσαν ὡσὰν ἀδελφοί, κατοικοῦσαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκίας τῆς Φλωρεντίας.

Διὰ τὸν ἓνα ἔλεγαν: Εἶνε ὁ μεγαλύτερος ζωγράφος τῆς ἐποχῆς μας.

Διὰ τὸν ἄλλον ἔλεγαν: Εἶνε ὁ μεγαλύτερος φίλος τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ πρῶτος ἦτο ὁ Πέτρος, ὁ δευτέρος ἦτο ὁ Θωμᾶς.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Τὸ ὠραῖον βιβλίον ὁμοιάζει μὲ καλὸν φίλον ὁ ὁποῖος σὲ συμβουλεύει ὠφέλιμα καὶ καλὰ πράγματα· πρέπει νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου.

Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸ νὰ ἀποτελειώσῃ τις ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤρχισεν εἶνε κάλλιστον προτέρημα ὅταν γίνηται διὰ πράγματα ὠφέλιμα καὶ δικαία. Μόνη ἢ ἐπιμονὴ δίδει τὴν δόξαν εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἰκανότητα· ἡ ἐπιτυχία δὲν πηγαίνει εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤρχισεν ἐν πράγματι, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔδεικνεν ἐπιμονὴν ἕως εἰς τὸ τέλος καὶ τὸ ἐτελειώσεν.

«Τὸ λοσιπὸν εἶσαι μουσικὸς καὶ ἐγὼ.»

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Α'

Θέλετε, φίλοι μου, νὰ σᾶς εἰπῶ, ποῖοι ἦσαν οἱ πρῶτοι πρῶτοι μουσικοί; Δὲν σᾶς τὴν λέγω ὡς ἀβεντικὴν τὴν ἱστορίαν μου, ἀλλὰ μοῦ τὴν διηγήθη εἰς ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀνθρωπος πολὺ σοδαρός.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου μουσικοῦ θιάσου ὠνομάζετο Κύρ Μέντιος. Ἦτο γαῖθαρς, ἀλλὰ πολὺ ἐξυπνος. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ εἰς τὰ χωρῖα ἐδοκίμαζε τὴν φωνὴν του, χαμηλώσας τὰ ὀμμάτια του εἰς τὴν γῆν, ἀνεκάλυψε δι. δὲν ἦτο μόνος.

— Ποῖος εἶσαι, εἶπε μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ διατί μὲ διακόπτεις;

— ὦ! ἐξοχώτατα, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, συγχωρήθῃ με. Εἰς αὐτὴν τὴν μοναξιά ἐδοκίμαζα καὶ ἐγὼ τὴν φωνήν μου. Ἄλλ' ἄμα σὲ ἤκουσα, ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου τάχασα καὶ μοῦ ἔκοπηκε ἡ φωνή μου.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ἂν εἶν' ἔτσι, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Τὸ λοιπὸν εἶσαι μουσικὸς καὶ σὺ;

— Ὀλίγον, εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ μετριοφροσύνην.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

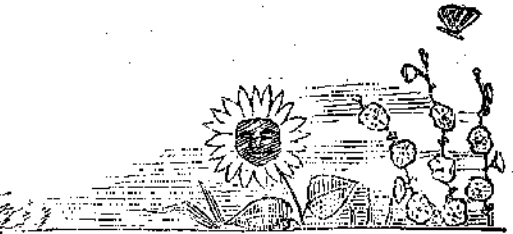
— Ἀζώρ, δούλος σας.

— Νὰ σοῦ πῶ, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ἔρχεσαι,

Ἀζώρ, μαζί μου; Φαίνεται γνωστικός, γραμματισμένος, καὶ λέγεις πῶς ξέρεις καὶ μουσική. Λοιπὸν, ἔρχεσαι μαζί μου;

— Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, εἶπεν ὁ Ἀζώρ, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶμαι ἀπλούς σκύλος τί θὰ κάμω;

— Μὴ σὲ μέλῃ· δὲν θὰ σοῦ ζητήσω βιραεὶς δου-

λαεῖά· φθάνει μόνον νάχῃς καλὴν θέλησιν. Ἐγὼ σκοπὸν νὰ ἰδρῶσω ἓνα θιάσον μουσικῶν, τοῦ ὁποῖου ἀρχηγὸς θὰ εἶμαι ἐγὼ, καὶ ἂν θέλῃς νὰ γείνης μέλος αὐτοῦ τοῦ θιάσου, θὰ σὲ παραδεχθῶ μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν. Δύο δουλειαὶς θὰ κάμῃς: θὰ παίξῃς τὸ τύμπανον καὶ θὰ μὲ θαυμάζῃς. Εἰς τὸ τελευταῖον δίδω μεγάλην σημασίαν. Τὸ τύμπανον μπορεῖ νὰ παίξεται καὶ μόνον του, ἂν μὲ θαυμάζῃς.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν ὁ Ἀζώρ, τὸ τύμπανον νὰ μὴ δεθῇ ἀπὸ πῶς μου, ἀλλὰ ἀπ' ἐμπρός μου. Μίαν φορὰν μοῦ ἔδωσαν ἓνα τηγάνι εἰς τὴν οὐράν μου, καὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη μὲ δυσαρέσκειαν μου.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ὅσο εἶσαι κοντὰ μου ποτὲ δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς αὐτὸ σου τὸ δυστύχημα.

Ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔμειναν σύμφωνοι οἱ δύο φίλοι ἐπῆραν τὸν δρόμον. Εἰς ὀλίγον ἀπήντησαν μίαν εὐμορφὴν γάταν, ἡ ὁποία ἦτο ἐνδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ ἐκρατοῦσε μὲ καμάρε μίαν κινεζικὴν ὀμβρέλλαν.

«Εἰς ὀλίγον ἀπάντησαν μίαν γάταν»

Β'

Ἀμα τὴν εἶδεν ὁ Κύρ Μέντιος ἤρχισεν νὰ ἀγγαρίζῃ καὶ ὁ Ἀζώρ νὰ γαυγίξῃ.

— ὦχ, εἶπεν ἡ γάτα εἰς τὸν Κύρ Μέντιον, τί

γλυκειά φωνή που έχετε ; ποτέ δεν άκουσα τέτοιαν μελωδίαν.

— Αυτό δεν είναι τίποτε ! είπεν ο Κύρ Μέντιος· πρέπει να μ' άκούσης όταν τραγουδώ με την κιθάραν. Άλλα και σὺ δεν τραγουδεῖς δά ασχίμα. Το μίκου σου είναι τὸ πλέον αρμονικὸν ἀπὸ ὅσα ἔχω άκούσει ἔως τώρα. Πάει ἴσα 'ς τὴν καρδιά' ἔρχεσαι μαζί μας ;

— Εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ γάτα ἔλη χαρά, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Σερπετή.

— Λοιπὸν ἔλα μαζί μας, δεσποσύνη Σερπετή.

Γ'

Ἐπέρασαν ἔμπροσ ἀπὸ μίαν ἔπαυλιν. Ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον ἐβίβαζεν εἰς πετεινός.

— Τι λαμπρά φωνή ! ἐφώνασεν ὁ Κύρ Μέντιος. Αὐτὸς ὁ πετεινὸς εἶνε ἑκτακτος τραγουδιστής, θὰ τοῦ 'πῶ νάρθη μαζί μας.

Ἡ Σερπετή εἶπε μετὸν νοῦν της : « Εἰμπορῶ νὰ τραγουδίω τόσον ψηλά χωρὶς νάχω ανάγκην ν' ἀναβῶ ἔπάνω εἰς ἕνα τοῖχον », ἀλλὰ τὴν σκέψιν ταύτην τὴν ἐκράτησεν διὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ὁ κύριος Κουκουρῖκος κατετάχθη ὡς πρῶτος τὸ νόρος, ὁ δὲ θίασος, σωτὸς πλέον ἐτράβηξε τὸν δρόμον του. Ὁ Ἄζωρ, ὧ ; καλοαναθραμμένος ποῦ ἦτο, ἐκρατοῦσε τὴν

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΕΤΡΑΒΗΞΑΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ ΤΩΝ

ὀμπρέλλαν της δεσποσύνης Σερπετής. Αἱ κουκουβάγια τοὺς ἔβλεπαν μετ' ἐκπληξίν νὰ περνοῦν.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ οἱ περιηγηταὶ μας ἦσαν κουρασμένοι.

— Ποῦ πάμε ; ἠρώτησεν ἡ Σερπετή.
— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Κύρ Μέντιος.
— Ὅμιλεῖτε σὰν γαϊδάρους, τὸν διέκοψε μετ' οὐράνεϊαν ἡ γάτα.

Αἱ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΙ ΤΟΥΣ ΕΒΑΘΙΑΝ ΜΕ ΕΚΠΛΗΞΙΝ ΝΑ ΠΕΡΝΟΥΝ

— Εἶσαι πολὺ καλή, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θίασου κατενυχαριστημένος. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶμαι ὅσον τέλειος εἰμπορὴ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὸν ταπεινὸν αὐτὸν κόσμον, καὶ ὅτι πολλὰ ὀλίγα ζῆα ἔχουν τὴν ἀξίαν μου.

— Ἦθελα ὁμῶς νὰ μάθω ποῦ πάμε, εἶπεν ὁ Ἄζωρ· ἔχω μιά πείνα!

— Μπᾶ ! τί ἀνησυχεῖς διὰ τόσο μικρὸν πρᾶγμα ; εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος· νὰ χορτάρι ὅσο θέλεις· μόνον νερὸ μᾶς λείπει.

— Χορτάρι ! χορτάρι ! τὸ χορτάρι νὰ τὸ κρατήσετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας· ἐμένα μού φαίνεται πολὺ ἄνοστον. Μόνον ὅταν εἶμαι ἄρρωστος μεταχειρίζομαι χορτάρι.

— Νυστάζω, εἶπεν ὁ πετεινὸς χασμώμενος· δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ ξαγρυπνῶ τόσον ἀργά.

— Ἐλα δά, κύριε Κουκουρῖκο. Ἀνέβα ἔπάνω εἰς ἕν δένδρον καὶ εἰπέ μας τί βλέπεις ἀπὸ μακρῶ.

Δ'

Ὁ Κουκουρῖκος ἔκαμε ὅ,τι τὸν ἐπρόσταζαν.

— Βλέπω ἕνα σπίτι μετ' φῶς, ἀπήντησε μετὴν δυνατὴν του φωνήν, μόλις ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, νὰ τί θὰ κάμωμεν. Ὁζ' ζητήσωμεν νὰ μᾶς φιλέψου οἱ ἀνθρωποὶ ποῦ κατοικοῦν μέσα, καὶ θὰ τοὺς τραγωδήσωμεν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἐλα, Κουκουρῖκο, κατέβα νὰ κάμης τὸ

μέρος σου· ὅποιος δὲν τραγουδάει πάντα θὰ πεινάη ποῦ λέγει καὶ ὁ λόγος.

Ἀρχισαν καὶ πάλιν νὰ περιπατοῦν· ὁ γαϊδάρους ἦτο πάντοτε ἔμπροσ, αἱ δὲ κουκουβάγια παρακολουθοῦσαν καὶ τοὺς τέσσαρας μετ' τὸ βλέμμα των.

Ἡ ἑλλίς ὅτι θὰ εἴρουν κάτι νὰ φάγουν τοῖς ἔδωκε θάρρος. Ἐβασσαν μετ' ὀλίγον εἰς τινα οἰκίαν.

— Τι θὰ τραγωδήσωμεν ; εἶπεν ἡ Σερπετή.

— Ἄς ρίψωμεν πρῶτα μίαν ματιὰ μέσα εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, καὶ ἄς ἰδοῦμεν τί ἀνθρωποὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ εἶνε μέσα. Ἡ μουσικὴ πρέπει πάντα νὰ εἶνε ἀνάλογος μετ' τὸ ἀκρωατήριον.

Ε'

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁμιλῶν ὁ Κύρ Μέντιος, ἐσηκώθη μετ' προφύλαξιν εἰς τὰ ὀπισθινὰ τοῦ πόδια διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἀλλὰ δὲν ἔβασσε, διότι ὁ φεγγίτης ἦτο ὑψηλὰ.

— Ἀφσέ με νὰ ἰδῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἄζωρ καὶ ἐπήδησεν ἔπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Κύρ Μεντίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἔβασσε νὰ ἰδῇ.

— Κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ, εἶπεν ἡ Σερπετή καὶ ἐπήδησε μετ' εὐκίνησιαν ἔπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἄζωρ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἰδῇ τίποτε.

— Σταθῆτε νὰ ἰδῶ κ' ἐγώ ! εἶπεν ὁ Κουκουρῖκος καὶ ἐπήδησεν ἔπάνω εἰς τὸ κεφάλι της Σερπετής.

— Ὡχ, ἐφώνασεν αὐτὴ, τί βαρὺς ποῦ εἶσαι, κύριε ! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοποθετημένοι ἦσαν εἰς πολὺ καλὴν θέσιν διὰ νὰ ἐκτελέσουν συναυλίαν.

— Κουκουρῖκο ! ἐφώνασεν ὁ πετεινὸς νομίζων ὅτι εὐρίσκαται ἀκόμη ἔπάνω εἰς τὸν τοῖχον του.

— Νιάου ! νιάου ! νιάου ! ἐστέναξεν ἡ Σερπετή καταστενοχωρημένη ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πετεινοῦ.

— Γάου ! γάου ! ἐφώνασεν ὁ Ἄζωρ.

— Γκάρ ! γκάρ ! ἐφώνασεν ὁ Κύρ Μέντιος.

Μερικοὶ ἥλιοι ποῦ ἦσαν φυτευμένοι πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκρατοῦσαν τὸν χρόνον κινῶντες τὰς χρυσὰς των κεφαλὰς, ἐνῶ οἱ βάτραχοι κρυμμένοι μέσα εἰς τὰ χίρτα ἐτραγωδοῦσαν καὶ αὐτοὶ μαζί με τοὺς τέσσαρας μουσικούς· ἀλλ' ἡ φωνὴ των ἦτο τόσοσ λεπτή ὥστε δὲν ἠκούετα.

ΚΟΥΚΟΥΡῖΚΟΥ ! ΕΒΑΘΙΑΣΕΝ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΝΟΜΙΖΩΝ ΟΤΙ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΤΟΥ

ΣΤ'

Ἐξάφνα ὁ Κουκουρῖκος ἔρριψε μίαν ματιὰν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Θεέ μου ! ἐφώνασε· ἐδῶ εἶνε κρυφθῶνα ληστῶν τρώγων, πίνουν, διασκεδάζουν.

Καὶ ὠρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ἡ Γάτα καὶ ὠρμησε καὶ αὐτὴ.

— Ἐύρισκται κχι δι' ἐμένα κανένα κόκκαλο ; εἶπεν ὁ Ἄζωρ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἄγγλικου)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Μέσα στὸν κήπο, ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Μικρὰ μελίτσια στὰ λουλούδια
Ἐνασχολοῦνται μὲ τραγοῦδια
Εἰς ἔργασία τακτική.

Μ' ἀρέσκει, στὸν ἔσχαλῶ,
Νὰ μελετῶ τὴν φρόνησί τους,
Καὶ νὰ σπουδάξω τὴν ζωὴ τους,
Χωρὶς νὰ τὰς παρενοχλῶ.

Ἀπὸ λουλούδια διαλεγτὰ,
Ἄνθη γλυκὰ καὶ μυρωμένα,
Πέρνει ἀνθόσκοπη καθένα
Καὶ στὸ κυψέλι του πετᾷ.

Τὴν βρέχει, ὅπως εἰμπορεῖ,
Μὲ τὸ λεπτό του τὸ μυτάκι
Καὶ κτίζει ἕνα κυτταράκι
Καὶ κάμνει μέλι καὶ κερί.

Κι' ὅταν τὸ κύτταρο ἴδῃ
Ἴσο καὶ ὄμοιο μὲ τ' ἄλλα,
Δὲν παύζει δὲν ἀργεῖ μὴ στάλα,
Μόν' τρέχει στ' ἀνθή μὲ σπουδῆ.

Καὶ ἔτσι ὅλο τὸν καιρὸ
Καθένα 'πάγει καὶ γυρίζει
Καὶ τὸ κυψέλι του γεμίζει,
Φρόνιμο καὶ καματερό.

Ἔτσι χρωστεῖ κάθε παιδί
Φιλόπονο σὸν τὸ μελίσι
Νεῦ καὶ καρδιά νὰ πλουτίσῃ
Μὲ τῶν γριμμάτων τὴν σπουδῆ.

G. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπεὶ περιπατεῖ μὲ τὴν μάμνη του εἰς τὴν ἐσχόλη.
— Γιαγιά, ἂν ἔλθῃ τώρα κανέννας λύκος;
— Ὄ! μὴ φοβῆσαι, παιδί μου, δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ λύκοι,
ἀλλὰ καὶ ἂν παρουσιασθῆ κανέννας δὲν θά σέ πειράξῃ, θά
σταθῶ ἐγὼ ἔμπροσ σου.
Καὶ ὁ Τοτός:
— Καλὰ λές, ὡς ποῦ νὰ φάγῃ ἑσένα ἐγὼ τὸ κόβω λάσπη.

Τὸν τριτὴ Μιμῆν ἠρώτᾳ ἡ μαμά του τοῦ:
— Διατί, Μιμῆ, ὁ θεὸς ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὰ μικρὰ
παιδιά;
— Διὸ νὰ λέγουν «Φθάνας πλέον» ὅταν τὰ πλαίνουν μὲ
κρόνον νερό, καὶ «Θέλω καὶ ἄλλα» ὅταν τοὺς δίδουν γλυ-
κίσματα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.

Σημεῖωσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Καθόλου νὰ μὴ τὸν ἀ-
γαπήτε αὐτὸν τὸν κύριον Τοτόν, εἶνε κακὸ παιδί ἀφοῦ δὲν
ἀγαπᾷ τὴν μάμνη του.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πιπέρας.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πιπέρας.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πιπέρας.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πιπέρας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλῆ.

TAMEION YPER TON APORON EPIMEΛON MATHONTON KAI MATHETRON

ΕΤΟΣ Β'—ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου 1884.

Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.
Ἀθροίσμα τῶν μέχρι τῆς 26 παρελθόντος Μαρτίου κα- τατεθεισῶν συνεισφορῶν φρ. 40,75	Λεωνίδας Γεωργιάδης, Ἀθηνῶν — 50 Ἀλέξ. Μαυροδίνης, Ἰωαννίνων — 50 Δουκὰς Σ. Θεοχάρης, Πατρῶν 5 — Σμυρ. Κακλαμάνου, Σπάρτης — 20	Παναγ. Κακλαμάνος, Σπάρτης — 50 Ἀγγελικὴ Σαρκοῦλη, Κερκύρας — 50 Ἰωάννα Σπυρ. Κοκτομειχάλου, Ἀργοστολίου — 2,50	— 20 — 50 — 2,50 — 40

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου... φρ. 92,40

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητὴ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θά μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητῆ μου Ποιητῆ Ἀλεπού. Προσεχῶς θά προτείνω
κανένα διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι εἰσομῆ. Ἡ ΒΕΛΓΙΟΣΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῆ
εἰς τῶν ἡδῆ εἰσομῆται ὁ τίμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὅποιος θά ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖον διήγημα ΟΙ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θά ἐκδοθῆ τὸν προσεχῆ
Ἰούνιον. Διὰ τὸ δὲν λύσει πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλιγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ἄσπερ μὲν γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητῆ Κρυ-
σοπέφατε Ἀπολλών, τὰ ἐβιάσασα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ἀ ὅποιος μοῖ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι: αἰ εὐφραία δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρῶσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογερᾶν Ἀκρίνα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

51. Έλληποσύμφωνον. "εε—'α'α—'ύ'α"—'τα—'η—'δ'οία'—'ε'ε'αι,—'ά''ά—'ω'ι—'α'α'ή'.

Έστέλη υπό της Φλογεράς Άκτινος.

52. Φωνηεντόλεπον. "νθ'π'ς—'π'π"—'ν'—'τρ'γ'—'δ"—'ν'—'ζ'—'κ'—'χ'—'ν'—'ζ'—'δ'—'ν'—'τρ'γ'.

Έστέλη υπό της Ρέζας Μιρζάν.

53. Συλλαβογράφος. Το πρώτον μου φλέγει, το δεύτερον μου ευωδιάζει, το συνολόν μου άνάπτει.

Έστέλη υπό του Άλφειδου του Μεγάλου.

54. Συλλαβογράφος. Το πρώτον μου είνε γράμμα, το δεύτερον μου σύνδεσμος, το συνολόν μου θεά.

Έστέλη υπό της Σαφροδ.

55. Συλλαβογράφος. Το πρώτον μου είνε εις έκ των υιών του Ίακώβ, το δεύτερον μου είνε άνθη και το συνολόν μου κράτος.

Έστέλη υπό της Άνοικιας.

56. Συλλαβογράφος.

Το πρώτον μου θεός τις ήτον και άρθρον είν' το δεύτερον μου, το τρίτον παλαιός σου γείτων, άνήρ κλεινός το συνολόν μου.

Έστέλη υπό του Ηιγμάλιου.

57. Συλλαβογράφος.

Το πρώτον μέρος μου τιμώ, το άλλο είνε θηρίον. Το συνολόν μου στρατηγός έκ των καλῶ άνδρείων.

Έστέλη υπό του Ι. Γολορωιδου.

58. Συλλαβογράφος.

Σέβας το πρώτον μου δηλοῖ, άρθρον το δεύτερον μου Πόλις είνε τα τρίτον μου, πόλις το συνολόν μου.

Έστέλη υπό της Πρωτοστέρης Μελίσσης.

59. Δεξιγράφος. Με κεφαλήν και με ούραν είμαι ποταμός, άνευ αυτών είμαι βασιλεύσας.

Έστέλη υπό του Άραβικού Ίαπου.

60. Μεταγραμματισμός. Όταν το δεύτερον μου γράμμα είνε ρ είμαι νήσος και όταν είνε σ κάλιν νήσος είμαι.

Έστέλη υπό του Αθλιανού Άστου.

61. Παίγνιον. Διά των γραμμάτων των λέξεων: έάρ, μέλιος σχηματίσιν το όνομα αρχαίου βασιλέως.

Έστέλη υπό Κωνστ. Α. Οικονόμου.

62. Αίνιγμα (δημηδώς). Πουλί άν είνε, ούραν δέν έχει και 'ς την ούραν του δυο μάττα έχει.

Έστέλη υπό του Κυπριακού Άστίου.

63. Αίνιγμα. Ποίον πράγμα, ένώ τρέχει ακατάπαυστα, ουδέποτε φεύγει από την θέσιν του;

Έστέλη υπό της Πληγωμένης Τρυγόνος.

64. Αίνιγμα.

Άδελφοί είμεθα θλοι συνωμίληται σχεδόν, άν και έχωμ' ένα χρώμα είμεθα τριών ειδών, εις τα φαγητά μονάχα είμεθα πολύ κακοί, μάς κρατούν φυλακισμένους σε μικρούλα φυλακή άν κ' ή πόρτα μας πολλάκις κ' ακατάπαυστα ανοίγη, όμως άπ' τη συντροφιά μας δέν τολμά κανείς να φύγη. Κι' άντι πάσης τιμωρίας μάς διοίκουν τότε μόνον όταν προξενούμεν πόνον.

Έστέλη υπό του Πολυγράφου.

65. Άκροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων έκ λέξεων άποτελοῦσι το όνομα πόλεως τινος της Ελλάδος. 1. Όνομα τράνου. 2. Μέταλλον. 3. Συνηθέστατον προσφάγιον. 4. Μέρος του λόγου. 5. Νήσος του Αίγαίου Πελάγους. 6. Τετράποδον.

Έστέλη υπό του Έρυθρού Ψιττακού.

ΛΥΣΕΙΣ

33. "Όστις εργάζεται την άρετήν με την έλπίδα να άποκτήσῃ σήμεν, πλησιάζει εις την καλίαν.—34. Προτιμότερον είνε να μένη τις μένος παρά να συναναστρέφεται με φαύλους άνθρώπους.—35. Πηδάλιον (Πηδάλιον, λέϊον).—36. Μοίρης (Μ, ρίς).—37. Χίος (Χ, ός).—38. Αίλας, έα.—39. Σκόπια, κοπία.—40. ΟΜΗΡΟΣ. (1. Όλα. 2. Μήλων. 3. Ήπειρος. 4. Ρυτίς. 5. Όνος. 6. Σάμος).—41. Άστήρ, Στείρα.—42. Άήρ, Ήρα.

43

44

45

Κ Υ Μ Α	Ρ Ω Μ Η	Α
Υ Δ Ω Ρ	Ω Ρ Α	Η Ρ Α
Μ Ω Ρ Α	Μ Α	Η
Α Ρ Δ Ψ	Η	Σ

46. Έπλήρωσε δραχμάς 32.—47. Ή μελάτη.—48. Ό Άτρας.—49. Marbre, arbre.—50. Α qui sont les calendriers? Α moi (à mois)—les maisons? Α toi (à toits)—les omelettes? Α eux (à œufs)—les oiseaux? a elles (à ailes).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

- Άγράφου 5 και 6. Άγριος Ίνδός, 12. Άθηνά ή Πρόμαχος, 2. Άλφρέδος ό Μέγας, 9. Άραβικός Ίαπος, 10. Άραβικός, 15. Άριόδη της Κρήτης, 11. Διάκος 12 και 8. Βατοκλαδούσα Περιστέρα, 5. Ήλιος Γ. Βλαντιής, 1. Μανουήλ Μιχτ. Βολανάκης, 12. Στυλ. Α. Βούγας, 8. Μαρίκα Γ. Βραχνού, 7. Γενναία Σουλιώτισσα, 3. Γέρο Μπρούτις, 12. Β. Ν. Γιαννούλης, 6. Αικατερίνη Γαίτα, 8. Διάβολος Κύπριος 13 και 13. Παναγιής Γ. Δρακόπουλος, 5. Ίωάννα Δυκρά, 6. Έλασσ' Άκατος, 9. Έρυθρός Ψιττακός, 12. Εύρυς Χίος, 5. Ήρωϊκόν Μεσαλόγγιον, 11. Ήρωϊς της Έλληνικής Έπανοστάσεως, 11. Έλευθ. και Σταυρός Π. Θεοχάρη 8 και 7. Μαρία Καϊσαρη, 7. Κολόμβος, 7. Κόμισσα Ματθίλδη, 14. Κορκοράν, 16. Κυπριακός Άστήρ, 12. Κ. Κωνσταντινίδης, 8. Λευκή Περιστέρα 6 και 10. Λέων, 8. Δινδα, 10. Μαραθώνας Ταύρος, 6. Μέλιος Άετός, 9. Μέλισσα της Ίθάκης, 5. Μικρά Δούκισσα, 10. Μικρούλα Τραλαλά, 13. Μικρός Γουλή, 12. Μικρός Κυνηγός, 4. Ρέζα Μιρζάν, 2. Μιχαήλ Στρογκώφ, 4. Μυρμηδών, 9. Α. Στ. Οικονομάκης, 9. Κ. Α. Οικονόμου, 4. Όρρεός, 9. Αθ. Β. Παναγιής, 7. Δημήτρα Παρασκευά, 5. Πηδηκτούλης, 17. Πιπύγκ, 5. Πληγωμένη Τρυγόν, 12. Ποικιλανθίς, 12. Πολυγράφος, 12. Πονηρά Άλεπού, 2. Ποσειδών, 2. Δημ. Γ. Ποσειδών, 2. Πρωτόστέρης Μελίσσα, 10. Πυγμαλιον, 11. Ροδόχορτος Μηλέα, 8. Σέλιγγι της Βραΐλας, 13. Άγγελικη Σαμουήλη, 4. Σοφού, 11. Δ. Ι. Σκαρλατίσσο, 7. Σπ. Ε. Συλλάβος 7 και 9. Διον. Γ. Συλλάβος, 9. Ίωάν. Στ. Σολομωνίδης, 12. Παναγιώτιστα Π. Σπραντίνα 7 και 8. Σπυνηή, 14. Ν. Στράτος, 11. Σουκάλις, 13. Συμπαθητικός, 11. Σχοινόβάτης, 3. Τσάτσα Γελαστή, 14. Τσίρος του Πελάγους, 10. Φλακαρακράξ ό Άλιεύς, 8. Φιλέρμος Τρυγών, 2. Φλογερά Άκτις, 2. Κωνστ. και Άγγελος Ε. Χρόση, 10. Χρυσοστέρνος Άπόλιαν, 2. Ψαράς, 2.

[Τα όνόματα των λυτών, άν αι λύσεις ελήφθησαν μετά την 26 Άπριλίου, τα δημοσιεύθησαν εις το προσεχές φύλλον].